

I must admit sa simula hindi ko malaman kung paano tanggapin yung naghuhumabang mga eksena na wala namang masyadong ganap. Hello ADHD generation. At yamang taong-TV ako where time is money, nakasanayan ko na yung rule to start the scene as close to the action as possible and end it just as quickly. So habang nanonood, gumagawa ako ng sariling edit points ... beat, beat, beat, o pwede nang i-cut, ayyyy ayaw ... sige, beat, beat, beat pa more ... sige cut na rito ... ayyy ayaw pa rin anuvey?!!!

Akala ko joke lang yung pag-Lav Diaz movie, pag may nakita kang kalabaw na tumatawid papasok ng screen, mas malamang hihintayin ng camera na makalabas ng screen ang kalabaw bago mag-cut. TOTOO PALA! May eksena na naglalakad sina Susan Africa, Alex de Rossi, at Hazel Orencio paakyat ng burol. Sinimulan sa ibaba, roll lang forever hanggang sa mawala sila sa view. Wititit sila sinundan ng camera, waley cut to closeup to show ng emote. Binantayan lang silang maglakad forever na ang view natin ay lupa at pundya ng saya nila disappearing into the horizon. Ano cinematic meaning? Na naglakad sila nang matagal at malayo? Ma! Hindi ko arok.

At wait lang pag may musical or poetic interlude. Itigil natin ang takbo ng kwento at gatasan the moment talaga. Buuin natin ang kanta, buuin natin ang tula ... maski ilang beses nang naperform na ito earlier. Naisip ko tuloy, secretly ito kaya yung natural break sa editing na binibigay ni Lav sa audience as in, *“O mga bakla, alam niyo na ito, bubuuin ko ang kanta, ibig sabihin pwede kayong magweewe o bumili ng chichacorn, pagbalik niyo, wala kayong masyadong namiss.”*

In fairness to me, after ilang moments na napa-zzzz ako nang slight, hindi rin naman masyadong matagal before I got into the rhythm ng pace ng movie. Hindi na masyadong nagpupuyos ang damdamin ko sa mga edit points. Tinanggap ko na lang. Hindi naman ako pinilit ni Lav manood de ba? Alam kong Lav Diaz movie siya, alam kong eight hours, ako ang bumili ng ticket. So ano inirereklamo ko? Shut up na lang and eat more potato chips.

of the youth, ang nakukuha namin was weakness of character dahil di na nga maikakaila na wititit na bagets ang lolo JLC niyo. Sorry about it.

Go #teamtikbalang, sina Angel Aquino, Cherie Gil, at ang makabagong Tony Mabesa, Bernardo Bernardo!!! Sila yung talagang gumising sa akin at humila sa akin into the movie and basically sustained me to the end. Nakakaloka. Antaba ng utak ni Lav. And it totally worked. Anlakas ng section na iyon papunta sa end ng first $\frac{1}{3}$ ng film, napaisip ako, how can Lav sustain this level of creativity for the succeeding five hours? The answer is, he can't. The last $\frac{2}{3}$ was totally uneven.

In fact nagka-feeling ako na dalawang magkaibang pelikula ang pinanonood ko. Yung Oryang and the tikbalang storyline parang ang linis ng pagkakasulat, mula sa philosophy hanggang the florid lines na nagbibigay-bose sa pilosopiya ni Lav. Yung Simoun storyline parang uneven ang writing. Maraming dialogues parang inisip nila sa Ingles tapos trinanslate verbatim into Tagalog. Unwiely ang dating.

Marami sa extended scenes medyo naunawaan ko at naramdaman ko, pero meron ding mga prolonged scenes na parang masturbatory and unnecessary and that could have used some editing. Tulad nung eksena sa kung saan nag-eemote si JLC sa cliff while looking far away. Antagal! Oo alam na namin conflicted ka, mixed emotions with young corn ka kay Simoun. Tama na!

What happens next? A closer shot of JLC sa same cliff, giving the same stuff. More more mixed emotions with young corn. Anuvers?!!!

Pero meron din namang loooong moments na worth the babad, like yung alternate na pagbigkas ni Papa P at JLC ng "Mi Ultimo Adios" in the original Spanish and the Tagalog translation.... IN FULL! SULIT ANG MINUTES!

Saka yung silent breakdown ni Sid Lucero after ng tatlong mahabang eksena kunsaaan wala siyang ginawa kundi maghukay (*paano siya may makikita eh*

magdamag na siyang naghuhukay ambabaw pa rin lang ng butas sa lupa hmpf). Sa final hukay scene niya, fall to the ground siya, tapos long moments na dulo lang ng daliri ang gumagalaw paminsan-minsan, tapos finally he uttered one word... One frikking word ... AT WASAK!!! PAK!

Haiz. Alam kong marami pang dumaaan sa isip ko habang pinanood ang pelikula, yung nag-iibang lighting sa gitna ng nag-uusap, barag-barag na timeline ng kwento, etc. Pero in the last few minutes, parang ayoko na lang lumaban. Literally feeling ko masusuka na ako from sheer exhaustion kung hindi pa nagroll ang closing credits.

So maganda ba ang *Hele?* Experience siya.

Maganda ba ang *Hele?* Hindi ako napangitan saka may money shot naman si Papa P na bukas polo sa malapit sa ending.

Maganda ba ang *Hele?* Hindi ko sure kung maganda, pero sure akong hindi pangit. Pero ... haiz, sige na Lav panalo ka na. Binarag mo ako ako nang bongga, mentally, physically. You wore me down. Parang naramdaman ko yung sinabi raw ni Meryl Streep na “he rearranged the molecules in my body.” Hindi pa nakakarecover ang mga molecules ko.

Batman vs Superman: Dawn of Justice [dinirhe ni Zack Snyder, Warner Bros., 2016] next week ka na ha, ipapahinga ko muna ito.

Pagkilala

Muling nilagda nang may pahintulot ng may-akda mula sa *The Knee-Jerk Critic* blog, March 30, 2016, thekneejerkcritic.wordpress.com/2016/03/30/the-knee-jerk-critic-fiiiiiilLLLLMMMM-review-hele-ng-hiwagang-hapis/.